

2010'erne går på hæld, og filmen udgør fortsat det mest komplette middel til at gøre status over et årti... – Jeg har ikke set alle de film, jeg gerne ville i årtiet, men de fleste: Her er min liste i en eller anden kvalitetsrækkefølge med den bedste først osv. – Min bedømmelse går på helstøbtheden: skuespillernes rollefortolkninger, klipning og rytme, instruktion, lyd og farve, billedets komposition, og sidst men ikke mindst ærindet.

1. "Shoplifters", 2018, Hirokazu Koreeda. Nok den stærkeste familiekritiske og fællesskabskærlige film, jeg nogensinde har set. En syntese mellem Ozus Tokyohistorie og Capras "You Can't Take it With You" tilsat Steinbeck's dagdrivere, hvad arbejdskritikken angår, italiensk neorealisme, hvad økonomien angår, og Wenders' kærlighed til bilskrog, hvad angår det universelle ved nutidens *locations*.

2. "Timbuktu", 2014, Abderrahmane Sissako. Den mest politiske af alle 11 film på denne liste. Med undertrykkelsen, dømmesygen og ørknen i centrum. Ligesom i 3: En fortælling efter at noget har været der. Her er det så karavaner, kolonialisme, kvægavl, nomaditet og fællesskab, der er blevet afviklet.

3. "Leviathan", 2014, Andrej Zvjagintsev. Æstetisk meget velkomponeret. Om det postsovjetiske samfunds opløselighed i korrupsion, vodka og ortodoks kirkelighed. Hvalskelettet som fortiden og klippegrunden, som kirken vil tilegne sig, som nutiden: Atter jordrente, lidt som i 7.

4. "Manifesto", 2015, Julian Rosefeldt. Cate Blanchett, vor tids største comedienne, gennemspiller alle avantgardetekster af betydning for det Tyvende århundredes kunst. De enkelte scener skal ikke illustrere teksternes ordlyd, men snarere modarbejde dem. Dvs. filmen mod et helt århundredes æstetiske forskrifter: et genialt greb.

5. "Kapernaum", 2018, Nadine Labaki. Samme emne som 9, men aldeles modsat, nedfra og med alle detaljerne på plads: fra børneprostitution til børnesalg. Filmisk set med en helt uforlignelig rytme, der må have noget at gøre med Beirut by set i børnehøjde.

6. "En due sad på en gren og funderede over tilværelsen", 2014, Roy Andersson. Det er nok den mest totale film, jeg har set i dette årti; i betydningen fortællemæssigt omfattende, fokuseret, velspillet, utrolig: kolonialisme, venskab, historie, Sverige, musik, og masker som i 7.

7. "Au revoir la-haut", 2017, Albert Dupontel. En film der får forvandlet Første Verdenskrigs skyttegravshelvede til en slags maskerade med efterkrigstidens anlægsarbejder som anledning. En masse historie i et automobilmuseum og en masse magtfuldkommenhed som i 3.

8. "The Little Death", 2015, Josh Lawson. Meget fin komposition i fortællingen og med kønnet som opløsningspunkt for alle handlinger og følelser. Tegnsprog på skærm, psykologihjælp, opløst naboskab, falskspil.

9. "Happy End", 2017, Michael Haneke: For en europæer er intet sted vigtigere på dette kontinent i dag end Calais (det skulle lige være Lampedusa eller Lesbos). Og personligt havde

jeg ikke troet, at man overhovedet kunne lave en familiesaga næsten i "russisk" eller "Ibsensk" stil det sted.

10. valgfri: Enten "Green Book", med to herrer i efterkrigstidens amerikanske sydstater; stor sans for tidens stil, ordvalg og lign. Eller "Carol" med to damer på den umiddelbare efterkrigstids New York-Chicago akse, atter med stor sans for tidens stil, ordvalg og lign. Alle fire rollefortolkninger er uovertrufne i hver sin genre. Ærinde og anfægtelse hos instruktør og skuespillere er lydefrie. (Og på en måde kommer Cate Blanchett så med to gange, hvad der svarer til hendes betydning for de ti filmår).